

### Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: MH, NI

Druga strona postępowania: OJ, Novo Banco SA

### Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 akapity pierwszy i czwarty rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że ustanowione w nim domniemanie dla celów ustalenia jurysdykcji międzynarodowej do wszczęcia postępowania upadłościowego, zgodnie z którym głównym ośrodkiem podstawowej działalności osoby fizycznej niewykonującej niezależnej działalności gospodarczej ani zawodowej jest miejsce jej zwykłego pobytu, nie zostaje obalone przez sam fakt, że jedyna nieruchomości tej osoby jest położona poza państwem członkowskim miejsca jej zwykłego pobytu.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

---

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – WWF Italia o.n.l.u.s. i in. / Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)**

(Sprawa C-411/19) (<sup>1</sup>)

**[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Artykuł 6 – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Specjalne obszary ochrony – Realizacja odcinka drogowego – Ocena skutków tego przedsięwzięcia dla danego specjalnego obszaru ochrony – Pozwolenie – Powody o charakterze zasadniczym wynikające z nadrzędnego interesu publicznego]**

(2020/C 297/22)

Język postępowania: włoski

### Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

### Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WWF Italia o.n.l.u.s., Lega Italiana Protezione Uccelli o.n.l.u.s., Gruppo di Intervento Giuridico o.n.l.u.s., Italia Nostra o.n.l.u.s., Forum Ambientalista, FC i in.

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

### Sentencja

- 1) Artykuł 6 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, które zezwala na kontynuowanie z powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia na plan lub przedsięwzięcie, którego skutki dla specjalnego obszaru ochrony nie mogą zostać złagodzone i w odniesieniu do którego właściwy organ władzy publicznej wydał już negatywną opinię, chyba że istnieje alternatywne rozwiązanie mniej niekorzystne dla integralności danego obszaru, co powinien zweryfikować sąd odsyłający.
- 2) W przypadku gdy plan lub przedsięwzięcie były przedmiotem negatywnej oceny jego skutków dla specjalnego obszaru ochrony na podstawie art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43 i gdy dane państwo członkowskie postanowiło jednak, na podstawie ust. 4 tego artykułu, zrealizować je z powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego, art. 6 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, które pozwala na to, by ów plan lub przedsięwzięcie zostały uzupełnione środkami łagodzącymi ich oddziaływanie na ten obszar po ich negatywnej ocenie zgodnie z ust. 3 tego artykułu i przed ich ostatecznym przyjęciem na podstawie ust. 4 tego artykułu i by ocena tego oddziaływania była kontynuowana. Natomiast art. 6 dyrektywy 92/43 nie sprzeciwia się w tym samym przypadku uregulowaniu krajowemu umożliwiającemu określenie środków kompensujących w ramach tej samej decyzji, o ile spełnione są również pozostałe przesłanki wykonania art. 6 ust. 4 tej dyrektywy.

- 3) Dyrektywę 92/43 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu przewidującemu, iż wnioskodawca sporządzi studium oddziaływania danego planu lub przedsięwzięcia na dany specjalny obszar ochrony, na podstawie którego właściwy organ przeprowadzi ocenę tego oddziaływania. Dyrektywa ta sprzeciwia się natomiast uregulowaniu krajowemu pozwalającemu wnioskodawcy na włączenie do ostatecznego planu lub przedsięwzięcia wymogów, uwag i zaleceń krajobrazowych i środowiskowych, po tym jak ów plan lub przedsięwzięcie były przedmiotem negatywnej oceny przez właściwy organ, a zmieniony w ten sposób plan lub przedsięwzięcie nie musi być przedmiotem ponownej oceny ze strony tego organu.
- 4) Dyrektywę 92/43 należy interpretować w ten sposób, że o ile pozostawia ona państwom członkowskim zadanie wyznaczenia organu właściwego do dokonania oceny oddziaływania danego planu lub przedsięwzięcia na specjalny obszar ochrony z poszanowaniem kryteriów określonych w orzecznictwie Trybunału, o tyle sprzeciwia się ona temu, by jakkolwiek organ po jej przeprowadzeniu kontynuował lub uzupełniał tę ocenę.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Cabinet de avocat UR / Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice, MJ, NK**

(Sprawa C-424/19) (<sup>1</sup>)

**[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2006/112/WE – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Artykuł 9 ust. 1 – Pojęcie „podatnika” – Osoba wykonująca zawód adwokata – Prawomocne orzeczenie sądu – Zasada powagi rzeczy osądzonej – Zakres tej zasady w sytuacji gdy orzeczenie to jest niezgodne z prawem Unii]**

(2020/C 297/23)

Język postępowania: rumuński

#### Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

#### Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Cabinet de avocat UR

Druga strona postępowania: Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice, MJ, NK

#### Sentencja

- 1) Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że osoba wykonująca zawód adwokata powinna być uznana za „podatnika” w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Prawo Unii stoi na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy w ramach sporu dotyczącego podatku od wartości dodanej (VAT) zastosował zasadę powagi rzeczy osądzonej, w sytuacji gdy spór ten nie dotyczy tego samego okresu podatkowego, co okres podatkowy rozpatrywany w sporze zakończonym orzeczeniem sądowym korzystającym z takiej powagi rzeczy osądzonej, ani gdy te dwa spory nie mają takiego samego przedmiotu, a stosowanie tej zasady uniemożliwiłoby rzeczonemu sądowi uwzględnienie uregulowań Unii w dziedzinie VAT.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 288 z 26.8.2019.